

NEDETERMINAREA OBȚINUTĂ PRIN NEEXPRESIMAREA ACTANȚILOR ÎN LIMBA VORBITĂ POPULARĂ ȘI FAMILIARĂ

Nicolae Stanciu

Colegiul Național *Barbu Știrbei* Călărași

Non-determination by Not Expressing the Actants in folk language (Abstract)

Folk language has certain characteristics concerning the non-determination degrees as a result of not expressing the actants, characteristics regarding both some texts in which non-determination of a syntactic position is frequent and the presence of some intermediate stages favoured by the use of the oral code in which the actualization of an actant is possible at a transphrastic, anaphoric or contextual level. The present work contains an inventory of all the syntactic positions in which certain actants are not actualized and a selection of texts having certain stylistic features regarding non-determination. Non-determination is realized both semantically using words with a high degree of non-definition and syntactically by not completing the actant frame of a syntactic phrase centre with a subject and a agent object – in most cases, a predicative adjective, a direct object, a secondary object and, quite seldom, an indirect object.

0. Concepută atât la nivelurile lexical și morfologic, cât și la nivel sintactic determinarea devine un concept disputat în lingvistica actuală de semanticieni¹, de cercetătorii morfologiei și ai sintaxei și de pragmaticieni. Dacă pentru semantică și pentru morfologie determinarea este interesantă prin opozițiile pe care le creează în interiorul sistemului (nedeterminat / determinat nehotărât /determinat hotărât)², pentru sintaxă și pentru pragmatică interesează mecanismele de alegere a structurilor actanțiale obligatorii sau facultative, oscilațiile de regim ale cuvintelor centru, preferința vorbitorului pentru un anumit tip de structură sintactică și motivațiile alegerii unei asemenea structuri.

Considerat în toate lucrările de lingvistică modernă centru al enunțului, verbul dirijează comportamentul sintactic al elementelor din grupul verbal și constituie principalul guvernor în enunț. Identificarea actanților verbului, îndeosebi a celor din „zona obiectală”³, înseamnă și o predicție a regimului cazual, o selecție semantică și lexicală a actanților din structura sa argumentală⁴.

Cu cât distanța față de verb este mai mare, cu atât controlul centrului asupra actanților este mai redus, iar posibilitatea apariției determinanților facultativi crește. Atribuirea cazului de către centrul sintactic (verb, adjectiv, adverb, prepoziție,

¹ John Lyons, *Introducere în lingvistica teoretică*, Editura Științifică, 1995, p.462.

² Valeria Guțu Romalo, *Articolul și categoria determinării în Elemente de lingvistică structurală*, (coord. Ion Coteanu), Editura Științifică, 1967, p. 225-236.

³ Gilbert Lazard, *L'actance*, Presses Universitaires de France, 1995, 127-134.

⁴ Jane Grimshaw, *Argument Structure*, Cambridge Mass, MIT Press, 1990, p. 30-32.

interjecție) impune crearea unor tipare sintactice în care ocurența determinantului este obligatorie sau facultativă. Spre deosebire de verb a cărui structură actanțială este cea mai complexă, celelalte centre de grup sintactic nu pot avea elemente în poziție de subcategorizare decât la dreapta.

Astfel, verbul își creează cea mai bogată structură actanțială, atribuind funcții sintactice și roluri semantice atât în mod direct (complementul direct și complementul indirect, obiectul prepozițional în grupurile sintactice în care prepoziția este intrinsecă verbului), prin relația de dublă dependență sau prin crearea unor lanțuri de coreferențialitate la distanță (în structurile cu element predicativ suplimentar și în cele cu dativ posesiv), cât și indirect (subiectul aparține grupului verbal, dar este guvernat de grupul predicativ).

Alegerea unui anumit tip de structură actanțială depinde de mai mulți factori: intenția vorbitorului de a marca o anumită parte a enunțului prin așezarea acestuia în temă; sublinierea elementului afectat (pacientul), a autorului acțiunii (agentul) sau a acțiunii înseși (în structurile reflexive sau nedeterminate).

Talmy Givon¹ consideră că sunt mai multe aspecte cuantificabile ale topicalității în discurs și există trei niveluri de topicalizare: primul nivel cuprinde subiectul; al doilea nivel include obiectul direct, iar al treilea nivel, celelalte funcții îndeplinite de nominal în grupul verbal (obiect indirect, obiect prepozițional, circumstanțiale), precum și roluri de caz opționale (Beneficiar, Instrumental, Asociativ, Modalitate, Timp, Modalitate, Scop, Intenție).

Circumstanțialele sunt cel mai puțin controlate de verb datorită distanței mari dintre centru și acestea, datorită varietății acestora și posibilităților combinatorii diferite. Numai cantitativul₁ poate fi în regimul verbului, pe când cantitativul₂ se poate pierde cu multă ușurință². Pe lângă acestea există circumstanțialele intrinseci verbului, construcția sintactică a verbului nefiind posibilă fără apariția acestora.

0.1. Limba vorbită populară și familiară prezintă trăsături specifice în privința gradelor de nedeterminare rezultate din neexprimarea actanților, atât prin prezența unor texte în care nedeterminarea unei poziții sintactice este frecventă (textele care prezintă ritualul înmormântării se caracterizează prin frecvența nedeterminare a subiectului), cât și prin prezența unor stadii intermediare de nedeterminare favorizate de folosirea codului oral în care actualizarea unui actant este posibilă la nivel transfrastic, anaforic sau contextual, prin existența unui referent comun care asigură coerența tematică a discursului³, precum și prin existența unor verbe „gazdă” care favorizează apariția unor structuri cu grade diferite de nedeterminare.

¹ Talmy Givon, *Syntax. A functional typological introduction*, vol.1, 1984, p. 127.

² Pentru distincția circumstanțial/cantitativ, vezi Gabriela Pană Dindelegan, *Sintaxa grupului verbal*, Editura Aula, Brașov, 1999, p. 71-74.

³ Ligia Stela Toma, *Pour une grammaire du discours dialogue*, în RRL, 1992, 5, p. 487.

Studierea textelor dialectale ne-a permis observarea pozițiilor obligatorii și a celor facultative pentru unele verbe și frecvența acestora, descoperirea unor tipare sintactice în care apare frecvent nedeterminarea, existența unor cazuri de sinonimie sintactică sau a variației libere contextele cu determinant obligatoriu și cele în care un actant este marginalizat.

Textele de limbă vorbită populară și familiară conțin grade diferite de nedeterminare în funcție de registrul tematic pe care îl abordează: textele care au ca temă nunta sau cele care prezintă rețete culinare sau ocupații agricole oscilează între discursul personalizat, marcat prin persoana I, singular sau persoana I, plural a verbului (contexte cu narator implicat) și texte cu discurs impersonal, marcat prin folosirea reflexivului pasiv sau impersonal.

0.2. Nedeterminarea se realizează atât semantic, prin apariția în anumite poziții sintactice a unor elemente morfologice cu grad mare de nedefinire (*cineva, te miri cine, pe acolo, dă-i*), cât și sintactic, prin necompletarea schemei actanțiale specifice unui centru de grup sintactic. Valențele¹ caracteristice unui verb sunt obligatoriu sau facultativ ocupate de actanți. Acolo unde o valență obligatorie nu este ocupată gradul de nedeterminare este mai mare.

I. Subiectul apare în grupul verbal în două tipuri de structuri obligatorii: cea cu predicatul și cea cu impersonalul. Deși este prezent în foarte multe dintre structurile de bază ale grupului verbal, subiectul nu devine un constituent obligatoriu, existând foarte multe contexte în care subiectul nu apare.

Cele mai frecvente situații de nedeterminare apar în contextul acestei poziții sintactice. Fiind un rol tematic extern, atribuit de grupul predicativ, prin proiecție sintactică maximală, subiectul poate trece cu ușurință în fundalul enunțului (engl. *background*).

Situațiile în care se realizează această trecere sunt următoarele:

- Vorbitorul tematizează o altă componentă pentru a marca un alt rol semantic decât [agentul].
- Vorbitorul este dezinteresat de subiect datorită tendinței de a da enunțului un aspect impersonal sau un grad mare de generalitate.

Pe de altă parte, apariția subiectului nu este necesară în limba română la persoanele I și a II-a, deoarece în majoritatea verbelor există morfeme care marchează clar subiectul. Numai în structurile emfatiche apariția subiectului devine o marcă stilistică de subliniere a [Agentului]. Persoana a III-a, nefiind integrată în circuitul comunicării (emițător-receptor), rămâne cea mai fertilă poziție a pierderii subiectului pe de o parte în structurile în care poziția subiectului nu mai este ocupată de [Agent], pe de alta în structurile în care locutorul subliniază topic un alt rol semantic (de obicei, [Pacientul] și [Beneficiarul]).

¹ Pentru conceptul de *valență*, vezi Gabriela Pană Dindelegan, *Valență. Verb în LL*, vol. 1, 1997, p. 52-57.

În general, tiparul sintactic zerovalent moștenit din latină a fost extins și alte verbe.

Din punct de vedere sintactic, caracteristica tipologică a limbii române este că argumentul implicat semantic în toate aceste verbe se poate marginaliza (*Se pune frigul/Se pune pe frig; Se apropie ziua /Se apropie de ziuă*) prin nedeterminarea subiectului.

În textele din limba vorbită populară și familiară apariția subiectului în diferite contexte nu este necesară, absența acestuia fiind completată de elemente caracteristice canalului oral (contextul de comunicare, pronumele anaforice, coerența tematică discursivă¹). Preferința vorbitorului pentru anumite structuri sintactice este motivată atât de tendința acestuia de a sublinia alte roluri semantice decât [Agentul], îndeosebi [Pacientul] și [Beneficiarul], tendință care apare în textele ce descriu obiceiurile de naștere și de înmormântare unde actantul principal nu mai poate fi [Agent], datorită imposibilității participării acestuia la acțiune, cât și de tendința de a da un caracter participativ, personal discursului prin implicare în rândul posibililor actanți sau ca actant principal. Distanța referențială și proeminența actanțială (epistemică)² presupun alegerea unei anumite structuri în comunicare.

I.I. Subiectul nedeterminat³ este subiectul neprecizat cu valoare generală și înregistrează în gramaticile curente două tipuri de structuri: subiectul nedeterminat propriu-zis (*Bate la ușă*), în care autorul acțiunii nu poate fi indicat, și subiectul nedeterminat, marcat prin folosirea persoanei a II-a (*Unde dai și unde crapă. Nu știi de unde sare iepurele*). Ambele tipuri au valoare generalizantă.

Ambiguitatea acestor construcții constă în faptul că aceeași formă poate fi interpretată atât ca subiect general, cât și ca subiect nedeterminat (*Oamenii spun / Lumea spune / Se spune*). Contextul are un rol esențial în dezambiguizarea construcțiilor care, exprimând subiectul nedeterminat sau subiectul general, ajung să aibă aceeași valoare.

Fenomenul cunoaște diferite aspecte în limba vorbită populară și familiară, nedeterminarea subiectului fiind favorizată de cele mai multe ori de trecerea acestuia dintr-o poziție *head* (a capului de enunț, poziție specifică subiectului) în fundalul enunțului (engl. *background*), urmată de ștergerea acestuia (engl. *deletion*).

¹ Marina Ciolac, *Sociolingvistica*, Editura All, 1997, p. 53-59; Liliana Ionescu Ruxăndoiu, *Conversația. Structuri și strategii*, Editura All, 1995, p. 24-26.

² Maria Manoliu Manea, *Gramatică, pragmasemantică, discurs*, Editura Litera, 1993, p. 92-94.

³ Pentru definirea subiectului nedeterminat și a modalităților de realizare a acestuia amintim: Boris Cazacu, *Sur l'expression du sujet indéterminé en roumaine* în *Bulletin linguistique*, XIII, 1945, p. 140-155; Camelia Tudose, *Subiectul nedeterminat în limba română în perioada 1830-1850* în *SCL*, XII, 1961, 1, p. 73- 88; Iorgu Iordan, *Limba română contemporană*, p. 560; Iorgu Iordan, *Stilistica limbii române*, p.124-125; *Gramatica limbii române*, vol. II, p. 68-69, 250; Kr. Sandfeld, H.Olsen, *Syntaxe roumaine*, Paris, 1936, p. 303.

Locul constituentului suprimat este luat de actanți considerați mai importanți de emițător ([Pacientul], [Experimentatorul]), de grupuri prepoziționale sau de acțiunea devenită cel mai important element al enunțului.

Diferențele țin de punerea în scenă a unui constituent, de tendința de ierarhizare a informației, de focalizarea asupra unei părți a discursului din perspectiva locutorului¹.

Pentru exprimarea subiectului nedeterminat româna dispune de mai multe posibilități: folosirea verbului la persoana a III-a plural sau a construcției reflexive; folosirea persoanei a II-a cu valoare de subiect general; folosirea persoanei I, plural sau a persoanei a III-a singular a unui verb la diateza activă, a perifrazelor cu substantivul *omul*, a formei reflexive a infinitivului cu valoare de imperativ; folosirea persoanei a II-a singular care arată o acțiune de lungă durată, a locuțiunilor pronominale și adverbiale nedefinite (*te miri ce, te miri cine, te miri unde*) și folosirea persoanei a II-a plural.

Există o preferință a limbii române pentru construcțiile cu subiect general exprimat prin persoana a II-a singular, explicația pragmatică pentru alegerea acestei structuri fiind prezența sau imaginarea de către subiectul vorbitor a unui auditor.

Textele dialectale oferă un bogat material în acest sens, ancheta dialectală fiind concepută pe cuplul întrebare-răspuns și contextul având un rol esențial în dezambiguizarea sensului enunțului. Ferdinand de Saussure² consideră că persoana a II-a face circuitul vorbirii complet. Ca frecvență două tipuri de construcții concurează în corpusul analizat: subiectul general realizat prin persoana a II-a și subiectul nedeterminat realizat prin persoana a III-a singular.

Subiectul vorbitor alege între două tipuri de structuri: persoana a II-a, respectiv persoana a III-a. Alegerea unei structuri este predicată în limba vorbită populară și familiară de mai mulți factori:

- participarea afectivă a vorbitorului la acțiunea narată. Toate textele, indiferent de tema lor, au caracter puternic personalizat atunci când naratorul este implicat, este participant la acțiunea descrisă; textele cu grad mare de generalitate nu exprimă subiectul și au caracter impersonal.
- detașarea subiectului vorbitor de acțiunea narată – apariția în ipostaza naratorului obiectiv sau aparent obiectiv – conduce la alegerea construcțiilor în care accentul cade pe [Beneficiarul] acțiunii (*îi pune, îi zice*) sau pe [Pacient] (*îl scaldă, îl*

¹ Maria Manoliu Manea, *Gramatică, pragmasemantică, discurs*, Editura Litera, 1993, p. 129-133.

² Ferdinand de Saussure, *Cours de linguistique generale*, Paris, Champion, 1945, versiunea românească: *Curs de lingvistică generală* (traducere și cuvânt înainte de Irina Izverna Tarabac), Editura Polirom, Iași, 1998, p. 178.

îngroapă) sau pe construcțiile reflexive în care pronumele reflexiv se apropie de pronumele nedefinite.¹

Structurile în care apare subiectul nedeterminat sunt de mai multe tipuri, unele întâlnite și în limba literară, altele specifice numai registrului popular, mult mai deschis inovațiilor în această privință.

I.1. Folosirea persoanei a III-a singular în contextele cu subiect nedeterminat se realizează în limba vorbită populară și familiară mai multe tipuri de structuri:

I.1.1. Structuri sintactice cu subiect nedeterminat în texte în care vorbitorul este interesat mai mult de [Pacient] sau de [Beneficiar]. Cele mai frecvente contexte cu subiect nedeterminat apar în textele care au ca temă ritualul înmormântării sau obiceiurile de nuntă.

Multe texte marchează sintactic și stilistic trecerea de la enunțuri în care este subliniat caracterul agentiv la enunțuri care au în prim planul lor acțiunea (*peste trei săptămâni face iar pomană//la trei săptămâni face de trei săptămâni pomană// mai micuță//la șase săptămâni procheamă iar toată lumea care a fost-TDB 24*), [Pacientul] (*îl scalzi, îl îmbraci și-l pui în coșciug și te duci și-l pui pe masă-TDM,I,76; mortu-l scaldă/- l spală pe gură/ l-mbracă/ și-l așază pe pat- TDD, 602*) sau [Beneficiarul] (*îi faci de trei zile/âi faci de nouă zile/ îi aci de trei săptămâni-TDM III, 132*).

Interesul pentru acțiune în defavoarea actanților face ca enunțurile fără subiect să depășească douăzeci de predicate, coerența textuală fiind realizată numai prin elemente anaforice: *frige o rață / când se duce la masă/ la prânz ori la mireasă/ și la june tot așa se face/ la fată face-ntr-un fel la băiat face -ntr-alt fel// asta o leagă cu o sârmă și -l pune cu labe cu tot cu cioc/ ciocu-l învăluie-n hârtie/ când îl pune și pe ea o pune așa cu labele sub ea ca să nu-i taie labele și ciocul iar nu-l taie/ și o taie după cap aici-așa ca să nu se aplece în vale și o leagă cu... aici îi pune o sârmă în gât/ și-l pune în tavă așa ca cum îi asta/ ca să stea drept așa să coase ea- GPF 184.*

Modalitățile de realizare a enunțului țin de proeminența epistemică (gradul de proeminență în memoria vorbitorului) ce poate fi reprezentată ca o scară de individualizare a exprimării prin schimbarea topicii, favorizată de tendința de focalizare asupra unui element al comunicării: aducerea în prim plan a acțiunii, a participantului afectat sau a Beneficiarului și trecerea celorlalte elemente în plan secund.

I.1.2. Structuri cu subiect nedeterminat caracteristice limbii vorbite populare și familiare prezente în enunțurile care marchează tendința de glosare specifică acestuia sau raportarea la norma populară actuală sau la varianta regională: *e o poeniță și-i zice poiana zmeului- TDM I, 2; fă, Mario//așa-i spunea ei- TDM I, 36; un deal aicea îi zicea Tătaru- TDM III, 22; și-i dai patru metri de pânză/ de americană-i zicea-nainte//*

¹ Valeria Guțu Romalo, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973, pag. 118.

acuma-i zice muncitoru- TDM I,4; *în Moldova la cartofi le zicea barabule//la varză-i zicea curechi//la mălai îi zicea făină de păpușoi//la om mai bătrân îi zicea/ nu-i zicea nene sau cutare/ „măi bădio”-TDM,I, 123 ; este o găleată care-i spune budacă-* NALRB/MB,I, 40; *la noi îi zice Cuca-* NALRB/MB, I, 143; *așa-i spune la floarea aia/foifir-* GPF, 55; *și zice că peste atâta timp se mărită-* TDM,I,21; *așa-i spune din bătrâni-* TDM,III,120.

Asemănătoare cu acestea, dar mult mai complicate sub aspectul structurii sintactice sunt contextele în care vorbitorul glosează pe tema enunțului anterior: *ne adunam seara /în seri de lucru/ îi zicea șezătoare//și torceam acolo toate// mai făceam și altminteri/îi zicea hopșe-* TDM, I, 283.

1.1.3. Folosirea persoanei a III-a plural a verbului prin ștergera subiectului fără nici o modificare a restului enunțului: *cumpărau/ făceau pânză/ altădată țeseau și în război// da mai cumpărau/ era pânză mai faină de cumpărat -* TDB, 90. În limba vorbită populară și familiară modalitățile de realizare a subiectului nedeterminat rămân în variație liberă, forma de persoana a III-a singular fiind mult mai frecventă.

1.1.4. Apariția contextului cu subiect nedeterminat realizat prin pasiv în care nu sunt exprimate nici [Agentul], nici [Pacientul]: *la izmană era cusut și avea pe piept cusut iar la bărbați// la cămașă era cusut iar și aici avea un brâu țesut la război-* TDB 91.

În acele contexte, caracterul impersonal al discursului marcat prin folosirea reflexivului impersonal conduce sistematic la neexprimarea complementului de agent care ocupă oricum o poziție marginală în structura enunțului: *se gătea mireasa.*TDM II, 97; *acum nu să mai spun orații-* TDM I, 81, *nu prea se făceau cozonaci-* TDD,198 sau prin abandonarea acestuia în favoarea altei structuri sintactice: *se-mbracă mireasa/vine-o fată/o piaptână pă ea/ cântându-i lăutarii-* TDM, I, 263.

Funcționând ca operatori pronominali ai cauzei¹ reflexivele marchează în aceste enunțuri cu verbe de cauzativitate perceptivă urmate de participii pasive și schimbări ale distribuției actanțiale prin absorbirea subiectului subordonatei și avansarea lui ca obiect direct: *mă pomenesc dat în judecată –* NALRB/MB, I, 89.

2. Subiectul general dă acțiunii exprimate de verb valoare de generalitate. Neexprimarea actantului subiect la persoana a II-a cunoaște în limba vorbită populară și familiară mai multe particularități ce denotă grade diferite de nedefinire a [Agentului].

2.1. Forma de persoana a II-a este folosită pentru exprimarea subiectului general: *murăturili le aduci di la grădină/ le pui în butoi / după aceea le pui sare/ le pui țălină/ le pui tot ce le trebuie/ ca să se mureze// le pui apă...-NALR/MB, I, 32; un porc îl tai, îl pârlești/ pe urmă-l desfaci/ iei șunca/ îi iei carnea, picioarele-* NALR/MB, II, 137; *făceai colaci mai mari pentru nași și pâini făceai/ după aia făceai*

¹ Cristea Teodora, *Operateurs de causation pronominaux en française et en roumain* în RRL, tome, XXXIV, nr. 1, 1989, p. 3-12.

sarmale/ tăiai găini/le curățai/le aranjai/ făceai sarmale cu carne de porc/ tăiai păsări-TDD, 34.

Spre deosebire de limba literară unde persoana a II-a exprimă o acțiune cu grad mare de generalitate sau o acțiune de lungă durată, limba vorbită populară și familiară integrează în circuitul comunicării persoana a II-a, trecând-o în sfera nedeterminării (*îi dai, îi faci, îi pui*) și completează schema comunicării cu un locutor imaginar sau prezent prin transformarea pronumelui de persoana a II-a singular într-o marcă a alterității.¹

Persoanele I, a II-a și a III-a sunt folosite simultan de vorbitori, fiind considerate echivalente funcțional: *la zapostitu de carne/ cum zicem/ atuncea face piiftie în sâmbăta aia //fierbe piiftie și dă tămâie/ și dă de pomană la morți.../ tăierile alea de piiftie// pun tot așa câte-atâtea / faci tăiere mai multe/ pun un tarap două de carne// pe urmă mânezi o fierbi cu o zi înainte// mânezi atunci sâmbăta la piiftie dai de pomană/ te duci la tămâiat*- TDB, 125;

Sinonimia sintactică a celor trei persoane ale verbului face posibilă trecerea cu ușurință de la o persoană la alta, fără a afecta conținutul comunicării. Substituirea unei persoane prin alta urmată de nedeterminare a subiectului are o frecvență determinată de tema textului și de participarea naratorului la acțiune. Folosirea celor trei persoane pentru aceeași situație de nedeterminare a subiectului este explicabilă prin crearea unor elemente de coerență textuală de factură anaforică, care permit reluarea elementelor socotite de locutori cu semnificație implicită sau cunoscute din context.²

3. Posibilitățile de marginalizare a subiectului și de înlocuire a acestuia cu sintagme alcătuite din prepoziție și nominal sunt multiple în limba vorbită populară și familiară. Particularitatea acestei variante a limbii este tocmai oscilația între structurile cu subiect postpus și construcțiile prepoziționale prin fenomenul variației libere și chiar tendința de folosire a construcțiilor prepoziționale care devin mult mai expresive și dobândesc valori sintactico-semantice variate, uneori net diferite de sensul inițial al verbului gazdă. În corpusul avut în vedere am înregistrat următoarele structuri pe care le vom înfățișa mai jos:

3. 1. Structuri reflexiv-impersonale care au marginalizat subiectul și marchează trecerea de la contextele cu subiect postpus la cele prepoziționale și după aceea la cele fără subiect: *s-a terminat fântâna*- NALR/MB II, 148/ *s-a terminat cu fântâna*- NALR/MB II, 149; *se aruncă bani*- TDM I, 84/ *se aruncă cu bani*-NALR/MB I, 52; *s-a terminat cu grâul/ cu treieratul* - TDM III, 138.

Omiterea acestui argument are ca efect înregistrarea fenomenului variației libere, existând posibilitatea alegerii între structurile cu subiect și cele fără subiect în funcție

¹ Eugenio Coșeriu, *Competența lingvistică* în ALIR, Iași, 1992 – 1993, p. 345.

² Pentru conceptele *semnificație implicită* și *cunoscut din context* vezi: Tatiana Slama-Cazacu, *Limba și context*, 1965, p. 32; Gheorghe Doca, *Pe + obiect direct: o abordare psiholingvistică* în AUBLLR, 1999, p. 10-24 .

de focalizarea în exclusivitate asupra verbului sau asupra verbului și a argumentului. Există o preferință a limbii vorbite populare și familiare pentru folosirea construcțiilor prepoziționale pe lângă reflexiv ca semn sintactic al unui stadiu intermediar de trecere de la structuri cu subiect pe lângă verbe active sau reflexive pasive (*trag caii/ se trage cu caii*-TDBN, 260; *servește dulceață/ se servește cu dulceață*-TDM I,209; *se juca găina/se juca cu găina*- TDM II, 368;) la structuri prepoziționale (*să nu se audă de numele meu*-TDD,403; *acuma nu să mai pomenește de astea*- TDM III, 845) sau la structuri fără subiect în care esențială este acțiunea (*să sapă până jos/ până se dă de apă/ se pune armătură/se zidește*- TDD 225; *se petrece frumos*- TDM I,20; *se petrece până dimineața*- TDM II,51).

Simțit ca o marcă a caracterului impersonal al comunicării, tiparul este extins și la verbe care nu primesc reflexiv și care circulă în această variantă numai în registrul popular al limbii: *nu se exista*- TDM,I,436; *la mine nu se discuta de duminică sau nu știi ce*- TDM I,37.

3.2. Varianta populară dispune și în cazul acestei structuri de posibilități speciale de marginalizare a subiectului: varianta impersonală a reflexivului pasiv duce la schimbarea sensului inițial al verbului: *așa s-a pomenit dintr-o vreme*- TDD 387; *așa s-a pomenit la noi*- TDM II,83 iar existența unui fond comun de cunoștințe al locutorilor face posibilă neglijarea totală a subiectului: *s-a întâmplat la o femeie de aici chiar din vale*- TDM I,46.

O structură asemănătoare cu cea obținută prin glosare este cea cu reflexiv impersonal care arată o acțiune cu grad mare de generalitate, în care [Agentul] a fost inițial marginalizat și apoi a dispărut: *rântăș cum s-ar zice*- TDD 232; *așa să zice în limba noastră țărănească*- TDM I,388; *cum se spune la noi*-NALR/MB II, 22; *așa se spune la noi/ dă fântâna pe apă*-NALR/MB I, 213. Spre deosebire de construcția specifică limbii literare care trece prin reflexivizare subiectul în fundalul enunțului, structura din limba vorbită populară suprimă reflexivul, dând enunțului un grad mai mare de nedefinire în diferite tipuri de construcții care coexistă în variație liberă cu cele cu subiect (*așa spunem noi / cum se spune pe la noi*- NALR/MB II, 22) și marchează un stadiu intermediar de trecere de la construcția cu subiect la cea fără subiect. Astfel, limba vorbită populară și familiară înregistrează frecvent faze intermediare de nedeterminare a subiectului prin eliminarea acestuia dintr-o structură frastică centrală și „evadarea” din rolul de Agent prin cumularea altor valori.

În abordarea pragmatică a diatezelor, reflexivul și pasivul¹ sunt din punctul de vedere al mijloacelor de expresie variante ale diatezei active ce modifică organizarea mesajului și-i schimbă relieful.

4. Există tipare sintactice cu verbe pentru care deși complinirea de tip nominal în nominativ este obligatorie, nici unul dintre determinanți nu are funcția de subiect.

¹ J.P. Hugot, apud Maria Manoliu-Manea, 1993, p. 102.

4.1. Tiparul sintactic cu dativ [Experimentator] exista în limba veche și este preferat în registrul popular în contexte fără subiect (*nouă ne cam degera-* TDM, III, 1019; *și-i părea și lui bine că era flăcău-* TDM,III, 306; *fă, lele nu-mi pare rău-*TDM, III, 118; *nici pământului nu-i priește-* TDM,III, 429; *păi se joacă dacă-ți vine/mie unu nu-mi convine-*TDB,194; *nu-mi plăcea, dar n-aveam încotro-*NALR/MB, II; 31; *mi-abate mie-* TDM,II,26) în contexte cu variație liberă (*mie-mi plăcea aia-*TDM III, 115 / *îmi plăcea de el-*TDM III, 424) sau în contexte prepoziționale: *i-a plăcut de mine-* TDM III, 1106; *îi place și de mine și de el-* TDM,II, 387; *mie nu-mi pică bine-* TDB, 219; *de alea-mi pare rău-*TDM I,66).

Tiparul cunoaște și variante în topică inversă, reflex al arhaicității (*plăse-ți de el-*TDBN, 96) sau construcții cu caracter modal în care este pus în relief Experimentatorul: *ei îi pute a pădure-* GPF,72.

Tiparul sintactic cu dativ realizat ca [Experimentator](*e rău fi-mi* – TDM III, 846) apare în variație liberă cu construcția prepozițională: *să vă fie de bine-* TDMIII, 436.

4.2. Tiparul impersonal a fost întărit de subiectul nedeterminat și în construcțiile cu acuzativ realizat ca [Experimentator]: *pe mine nu mă doare burta-* TDM,III, 1201; *mă doare capul-* TDB,11; *l-a durut ochiul-*TDB,15 // *pe mine mă doare la burtă, la inimă-* TDM III,142.

5. Limba vorbită populară și familiară și-a creat modalități specifice de marginalizare a subiectului sau de marcarea expresivă a acestuia și se caracterizează prin existența unor tipuri de construcții cu circulație limitată la acest registru al limbii sau în variație liberă cu cele din limba literară:

1) Verbele meteorologice¹ zerovalente apar în variație liberă cu cele care primesc subiect intern: *a amurgit nișel/ a-nserat-* TDM I, 13; *se-nserează o țară-* TDM I,30; *se-noptează-* TDM II,51; *se înnegurează-*TDB,239; *s-a luminat-*TDM I,250/*ploua ploua/ da ce fel ploua că turna cu găleata-* TDM III, 1230.

2) Unele verbe au sens și circulație restrânsă la uzul popular și familiar: *s-a brodit-* TDM I,49; *se nimerea de n-aveam chibrite la noi-* NALR/MB II,100.

3) Structurile care exprimă îndoiala sau aproximația au ocurență restrânsă numai la acest registru al limbii: *cum ar veni-* NALR/MB,I, 102; *c-o fi/ c-o păți/ că sucită/ că-nvârtită-* TDMII,26.

4) Structurile bumerang² se caracterizează prin abandonarea proiectului sintactic inițial și încercarea de recuperare contextuală prin pronume și au ca efect amalgamarea informației sintactice în enunțuri cu grad mare de nedeterminare: *tutunul este bună treabă cu dânsul-* NALR/MB, I, 104;

¹ . Gilbert Lazard, *L'actance*, Presses Universitaires de France, 1994.

² Aurelia Merlan, *Discontinuitatea în limba română*, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași, 1999, p. 153.

5) Enunțurile din sfera imprecăției, cu aspect de dativ locativ, focalizează acțiunea verbului care devine pentru locutor mai importantă decât [Agentul]: *s-a dus dracului*- TDM III, 574.

6. Subiectul prezintă în limba vorbită populară și familiară cele mai multe posibilități de marginalizare prin plasarea frecventă a acestuia în postpoziție. Efectul sintactic al trecerii subiectului dintr-o poziție *head* în fundalul enunțului este apariția fenomenului variației libere vizibil în posibilitatea alegerii între structurile care focalizează predicatia cu subiect antepus realizat de obicei prin [Agent], structurile cu subiect marginalizat în fundal (engl. *background*) sau structurile prepoziționale.

Aceste disponibilități sintactice ale limbii vorbite populare și familiare, mult mai bogate atât în privința verbelor gazdă, cât și a posibilităților de nedeterminare fac posibilă încărcarea stilistică a contextelor de acest tip.

Discursul participativ este marcat prin sublinierea în temă a [Agentului] (*culeg poama/ o pui în căruță/o aduc acasă/o mustuiesc*-NALR/MB I,231. Discursul impersonal accentuează rolurile semantice ale [Pacientului], [Beneficiarului] și [Experimentatorului] sau „șterge” subiectul prin folosirea reflexivului impersonal. Construcțiile prepoziționale încep să fie limitate stilistic la registrul familiar, regional și ușor arhaic al limbii.

Prezența subiectului în structurile în care limba română l-a pierdut deplasează nu o dată semnificația verbului în sfera metaforelor inductive¹ (*socru-meu tuna și fulgera prin curte*- TDM,I, 127).

În planul gramaticii enunțării limbajul popular își creează o mulțime de mijloace de recuperare a informației și de asigurare a coerenței textuale (elipsa, contextul, informația redundantă, anafora).

Actanții din zona obiectală sunt mult mai legați de verb datorită relației de dependență unilaterală sau bilaterală care se stabilește între aceștia. De aceea suprimarea acestora este mult mai rară și nedeterminarea lor este frecventă în contexte incomplete în care situația de comunicare are rol dezambiguizator.

7. Fiind privit diferit în lucrările de lingvistică românească drept parte a predicatului nominal sau ca o poziție sintactică autonomă², numele predicativ este un constituent nesuprimabil din structura actanțială a verbului.

Nedeterminarea numelui predicativ apare în structuri specifice limbii vorbite populare în care este dedus din context (*asta-i ...*(povestea) – NALR/MB,I, 38); sau în enunțuri eliptice care marchează ezitarea (*acela era...lua tot șiragu de nuci...-* NALR/MB, II, 47), atenuarea (*s-o despărțit de tata/ era cam...ûi plășea oleacă băutura/ se ținea cam de dânsa permanent* – NALR/MB, II, 102), renunțarea la

¹ Givon, *Syntax. A functional-typological introduction*, I, 1984, p. 18.

² Pentru diferitele concepții asupra numelui predicativ, vezi: *Gramatica limbii române*, vol.II, p.99 și urm.Valeria Guțu Romalo, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, p 133-135; Gh. Neamțu, *Predicatul în limba română*, p.53-109.

imprecație: *fir-ar ea...*TDM,I, 136, precum și trecerea la un alt enunț după abandonarea celui precedent într-o structură incompletă: *și-l bate și pe-ăsta al meu/ „hir-ar”/ adică pe bărbatu-meu/ el săracu era dus cu vacile* – TDM,I, 39.

Numele predicativ nedeterminat este rar în corpusul analizat, puținele contexte identificate fiind determinate de trăsăturile specifice ale canalului oral (comunicarea dominată de principiul dialogic, caracterul imediat al emisiei și receptării, posibilitatea minimei retușări)¹.

Toate aceste structuri actualizează funcția referențială și funcția discursivă a predicăției.²

8. Poziția sintactică a obiectului direct se înscrie de asemenea între determinanții nesuprimabili ai verbului, legătura dintre verbul centru și determinantul în acuzativ manifestându-se în restricția de caz impusă acestuia și în posibilitatea dublării printr-o formă atonă a pronumelui personal sau prin posibilitatea substituției cu un nume în nominativ a formelor verbale nepersonale³. Transformarea constituentului nedefinit în aceste structuri sintactice constă în suprimarea acestora în structura de suprafață. Limbile își creează mecanisme specifice prin care importanța obiectelor directe care nu sunt Pacient semantic prototipic este diminuată sau suprimată sau pot exista situații de deviere de la o proprietate prototipică a verbului prin încorporarea acesteia în verb. Tranzitivitatea devine astfel o trăsătură graduală ca și topicalitatea, limbajul creându-și posibilități de marginalizare a actanților dintr-o structură cu grad mare de coeziune. Simultan cu deplasarea actantului afectat în fundalul enunțului, verbul tranzitiv își „încarcă” schema actanțială cu elemente nespecifice, precum reflexivul care ajunge să concentreze atât valori semantice, cât și valori sintactico- stilistice suplimentare. Limba vorbită populară și familiară combină astfel o trăsătură conservatoare prin păstrarea unor construcții analitice de factură arhaică frecvente în limba veche cu una modernă determinată de folosirea canalului oral și de intenția de a marca expresiv anumite componente ale enunțului.

8.1. Posibilitățile de nedeterminare a obiectului direct în limbajul popular sunt următoarele:

1) aducerea în prim-planul enunțului a acțiunii și abandonarea contextuală a obiectului direct: *le dăm...*-NALR/MB,I, 100; *să ne dea...* - NALR/MB,I, 196; *de unde să-ți dau eu*- GPF,45;

2) suprimarea obiectului direct în enunțuri interogative care verifică existența fondului comun de cunoștințe: *și ne făceam lucruri de casă/pentru casă/ știi?*-

¹ Trăsăturile limbii vorbite apar la Liliana Ionescu Ruxăndoiu, *Conversația. Structuri și strategii*, 1999, p.20-26; Martin Riegel, Jean Christophe Pellat, Rene Rioul, *Grammaire methodique du français*, PUF, 1994, p. 29-33.

² Marleene van Peteghem în *La phrase copulative dans la langue roumaine*, 1991, p. 78-95 distinge între nume predicative de identitate, identificaționale și specificaționale.

³ Valeria Guțu-Romalo, lucrarea citată, p. 82.

NALR/MB, II, 109 sau care marchează aspectul durativ al acțiunii și caracterul egocentric al enunțului creat numai din perspectiva locutorului: *cari-l plângeau/ care vorbeau/ care spuneau povești/ alții făceau ca capra.../se mascau/ râdeau/ spuneau...* - NALR/MB, II, 109; *dacă te-nsori acuma să știi...* - TDM,III, 116;

3) apariția obiectului direct în structuri nedeterminate pe lângă verbe tranzitive absolute: *dar n-a putut...* - NALR/MB, II, 234; *lucra* -TDM, I, 345; *și-am început să spui io-* TDM,III,115;

4) construcții sintactice populare din sfera imprecăției în care referentul obiectului direct nu se poate decoda: *dracu să-i ia...*GPF,165; *dă-l dracu-* GPF,162; *dar-ar Dumnezeu, maică-* TDM,I,331; *fir-ar și da-v-aș-* TDM,I,288; *ia-l fir-ai/ făcear-ai/dregear-ai-* TDM,II,145; *mânca-ți-aș-* TDM,I, 333;

5) prezența unor grade medii de nedeterminare a obiectului direct care marchează trecerea de la clitic sintactic (autonom) la un grup sintactic format dintr-un verb suport și un clitic autonom: *am luat-o la dreapta prin dosu cazanului-* TDD,563; *s-a îmbolnăvit/ o ducea rău așa-*TDD, 433; *și-a făcut-o cu capu lui-* TDM,I,39¹;

6) Cea mai interesantă structură de nedeterminare a obiectului direct care demonstrează „vulnerabilitatea” acestei poziții sintactice este concurarea ei de către construcții prepoziționale în enunțuri sinonime din punct de vedere sintactic. Existența variației libere în aceste structuri demonstrează că, în ciuda dublării și a relației de dependență care se stabilește între verb și obiectul direct, mijloace sintactice care marchează legătura cu centrul verbal, cu intenții stilistice, vorbitorul popular poate renunța la această poziție sintactică. Enunțuri de tipul: *am terminat cu mulsul* – TDB,110; *dă-l dracu de bărbat-* TDM,I,37; *îmi strâng frumos din casă-* NALR/MB, II, 65; *mi-a dat de pomană-* TDM, I,37; *mi-a rupt din oi-* TDD, 492; *am pornit-o cu chef-* TDM,III,1009 demonstrează disponibilitățile expresive ale limbii vorbite populare care diferențiază prin mijloace sintactice construcția neutră de cea care conține diferite nuanțe stilistice și semantice. Astfel, construcții de tipul *a început să bea/ începea să bea/ am găsit puțină mulțumire la tata* își creează corespondente populare expresive prin îmbogățirea schemei actanțiale a unor verbe tranzitive și prin acumularea unei informații sintactico-semantice: aspectul incoativ (*s-a cam luat de băutură* –TDM,I, 38), aspectul durativ (*ne puneam la băut-* TDBN,187; *s-a pus cu ceaiuri calde pe mine-*TDM,III,206), insistența (*s-a pus cu gura pe ea-* TDM, III,159; aproximația și ironia (*m-am ales cu atâta mulțumire de la tata-* NALR/MB, I, 89).

Aceste disponibilități expresive se creează pe structura argumentală a unor verbe din fondul vechi al limbii, considerate în genere „tocite” iar reflexivul cumulează mai multe roluri semantice și mai multe valori sintactice focalizate la începutul enunțului: reciproc: *ne ajungem din preț-* TDM, I, 57; asociativul: *s-a tras cu cârdurile lor de oi* – TDD, 429; *m-am întâlnit cu tata-*TDM,I,384; instrumentalul: *s-a pus cu pari pe*

¹ Pentru istoria derivativă a construcției vezi Gabriela Pană Dindelegan, *Pronumele o cu valoare neutră și funcția cliticelor în limba română* în LL, 1994, I, p.17 și urm.

ei- TDM, I, 26; factitiv-cauzativul: *s-a pus cu ceaiuri calde pe mine*-TDM,III,206. Aceste tipuri de structuri dovedesc prin complexitatea lor că schema actanțială verbului e corelată cu numărul de aspecte sintactico-stilistice atribuite. Unele aspecte se manifestă la nivelul de codare a argumentelor verbului, altele în capacitatea reflexivului de realiza multiple aspecte ale diatezei și de a concentra la începutul enunțului o mare cantitate de informație semantică.

9. O variantă a obiectului direct este complementul intern¹ ocurent în structuri cu verbe tranzitive absolute rezultate prin metaforizarea unor verbe factitive: *muzica cântă// cântă cântece*- GPF, 111; *acolo cântă muzica cântecul miresii*- GPF, 129.

Unele structuri în care obiectul direct nu este exprimat au un grad mare de ambiguitate: *o-mpărțesc la toți pe farfurii sau așa/ și-o dau...și mănâncă toți*-NALR/MB, I, 67; *mai adugăm și mai înmulțim acolo...*-NALR/MB, II, 82; *după ce gătește masa la noi se mai face puțină dare așa de mai dă...*- NALR/MB,II, 86.

Contextul de comunicare favorizează apariția structurilor eliptice constituite prin neexprimarea actanților în enunțuri care suprimă obiectul direct pe baza unui fond comun de cunoștințe al locutorilor: *când m-am ridicat io miercuri de-acolo din comuna Movilița / n-a-ndrăznit oamenii să-mi spuie...*-NALR/MB, II, 211.

10. Obiectul secundar implică prezența complementului direct. Apariția contextelor cu obiect secundar nedeterminat este rară datorită ocurenței pe lângă foarte puține verbe gazdă, dintre care unele neologice și a tendinței limbii vorbite populare de a amplifica dimensiunea participativă a mesajului prin folosirea reflexivului sau a Experimentatorului. Instabilitatea construcției cu obiect secundar este evidentă și în acest registru al limbii. Puținele contexte cu obiect secundar conțin structuri actanțiale cu obiect direct realizat clitic: *îl roagă aia/ îl sfătuiește*- TDBN, 231, *ne învață doamna*- NALR/MB,II, 189 sau prin neocuparea valenței de obiect secundar a verbului în care obiectul direct este dublat: *am întrebat-o pe soacră-mea* – TDM,II,388.

11. Relația de dominare a dativului de către verb, realizarea structural diferită a acestuia (cazuală și prepozițională), precum și posibilitățile de dublare prin clitic fac din obiectul indirect cea mai stabilă poziție sintactică a grupului verbal a cărei „ștergere” este rară și accidentală.

Nedefinirea obiectului indirect se realizează în limba vorbită populară și familiară în următoarele situații:

1) pierderea parțială sau totală a valențelor unor verbe trivalente: *el spune* - TDM,I, 325; *face pe-acolo*- NALR/MB,I,237;

2) apariția unor structuri cu clitic de dativ care exprimă implică locutorul în acceptarea conținutului comunicării: *să moară care-ți minte*- TDM,I,308.

12. Obiectul prepozițional apare nedeterminat în structuri specifice limbii vorbite populare rezultate din:

¹ Petru Creția, *Complementul intern*, în *Studii de gramatică*, I, 1956, p.115-120.

1) suprimarea valenței verbului asociată uneori cu marcarea aspectului durativ sau momentan al acestuia: *m-am gândit: înapoi s-o iau la deal*-NALR/MB, I, 204; *nu ne gândeam*-TDM,116; *mi-am revenit*-TDD, 363; *m-am plictisit*-TDD,217; *mi-am dat seama*-TDM,I,249; *am mai vorbit noi așa...*-NALR/MB, II, 256; *depinde...*-TDM,III, 456.

2) exprimarea acestuia nu este necesară, fiind recuperată de context: *stăteam o zi întreagă până când terminam di...*-NALR/MB, II, 82

3) sublinierea caracterului dramatic al enunțului în fraze alcătuite prin aderență în vorbire directă legată: *el s-a interesat/ mă-ntreba că „ce vrei să fac?”*-TDM,III,14 sau aspectul continuativ al verbului: *ne apucăm și-o tăiem*-NALR/MB, I, 62; *se apucă și mănâncă*-TDB,135.

13. Circumstanțialele reprezintă poziții sintactice mai puțin controlate de verb, definite prin raporturile semantice exprimate și eterogene din punctul de vedere al inventarului de termeni diferit de la o lucrare de morfosintaxă la alta¹. Astfel, inventarului tradițional de complemente i s-au adăugat treptat complementele instrumentale, sociative, de relație, opoziționale, de schimb, de progresie, de reciprocitate.

1) Circumstanțialele disting două tipuri de ocurențe sintactice: unele „scapă” controlului verbului integrarea lor în diferite poziții sintactice fiind expresia unui anumit sens, altele sunt cerute de verb, apariția verbului fără circumstanțial fiind practic imposibilă.

Ca și în cazul altor elemente lexico-gramaticale (cliticele, morfemele modale și temporale ale verbului), apariția circumstanțialului determină o specializare a sensului verbului (*se poartă* – verb reflexiv cu subiect neexprimat, recuperabil din context/ *se poartă corect cu mine*, verb care are alt sens datorită ocurenței obligatorii a circumstanțialului.)

Rareori, nedeterminarea circumstanțialelor este marcată în limba vorbită populară și familiară prin suprimarea acestora și recuperarea în context: *primăvara ne ducem...*-TDM,I, 62; *și pe urmă vin acasă/la masă/la...*-NALR/MB,I,115; *și după...*-NALR/MB,I, 131; *o tipăresc oleacă cu...*-NALR/MB, I, 67; *la urmă se dă cu... se finisează, se drinșcuie/ să zice*-TDM,I,198.

Concluzii:

- Varianta vorbită populară și familiară a limbii are un inventar mult mai bogat de modalități de realizare a nedeterminării atât în privința actanților marginalizați, cât și a verbelor gazdă. Unele modalități de realizare a acestora apar și în limba literară, dar și-au creat variante specializate stilistic cu circulație în această

¹ .Pentru varietatea speciilor circumstanțialului vezi Gabriela Pană Dindelegan, *Circumstanțial în Dicționar general de științe ale limbii*, ediția a II-a, Editura Nemira, 2001, p. 105, Jack Feuillet, *Introduction à l'analyse morphosyntaxique*, PUF, 1988, p. 145 și urm.

variantă, altele funcționează numai în acest registru stilistic sau înregistrează fenomenul variației libere.

- Alegerea unei structuri sintactice sau a alteia este determinată de tendința vorbitorului de a individualiza exprimarea.
- Tendința de a marginaliza anumite poziții sintactice se asociază în limba vorbită populară cu tendința de promovare a cliticelor (engl. *clitic promotion*) în poziții *head*, încărcarea semantică a acestora și actualizarea unor roluri de caz considerate opționale.
- Limba vorbită populară îmbină conservarea unor structuri analitice arhaice cu tendința de exprimare sintactică a unor subtile nuanțe expresive prin îmbogățirea schemei actanțiale a unor verbe.
- Fondul comun de cunoștințe al locutorilor, precum și elementele specifice canalului de comunicare ajută la dezambiguizarea enunțurilor.
- Limba vorbită populară își creează norme proprii care fac posibilă o gramatică a discursului datorită construcției pe cuplul întrebare-răspuns și a modalităților de realizare a coerenței textuale.

IZVOARE

GN I: *Graiul nostru*, vol. I, Texte din toate părțile locuite de români, publicate de I.A. Candrea, Ov. Densusianu, Th.Sperantia, Editura SOCEC, 1906.

GN II: *Graiul nostru* vol. II, Texte din toate părțile locuite de români publicate de I.A. Candrea, Ov. Densusianu, Th.Sperantia, București, SOCEC, 1908.

GFM: Tache Papahagi – *Graiul și folclorul Maramureșului*, Academia Română Din Viața Poporului român, XXXIII, Cultura Națională, 1925.

GPF: Cornelia Coțuț, Magdalena Vulpe, *Graiul din zona Porțile de Fier, I, Texte. Sintaxă*, București, Editura Academiei Republicii Socialiste Romania, 1973.

TDM I: *Texte dialectale Muntenia*, vol. I, Publicațiile Centrului de Cercetări Fonetice și Dialectale al Academiei Republicii Socialiste Romania, seria a II-a, Texte și glosare 2, publicate sub conducerea lui Boris Cazacu de Galina Ghiculete, Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Ruxandra Pană, Magdalena Vulpe, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1973.

TDM II: *Texte dialectale Muntenia*, vol. al II-lea. . Seria 2, Texte și glosare 3, Publicațiile centrului de Cercetări Fonetice și Dialectale al Academiei republicii Socialiste România, Seria 2, Texte și glosare 3, publicate sub redacția lui Boris Cazacu de Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană și Magdalena Vulpe, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1975.

TDM III: *Texte dialectale Muntenia*, vol. al III-lea, Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Institutul de Cercetări Etnologice și Dialectologice, Sectorul de Dialectologie, Seria II, Texte și glosare, 4, publicate de Costin Bratu, Galina Ghiculete, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană, Marilena Tiugan, Magdalena Vulpe, 1976.

TDO: *Texte dialectale. Oltenia* publicate sub redacția lui Boris Cazacu de Cornelia Coțu, Galina Ghiculete, Maria Mărdărescu, Valeriu Șuteu și Magdalena Vulpe, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1967.

TDD: *Texte dialectale și glosar Dobrogea*, Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Institutul de Cercetări Etnologice și Dialectale, Seria II, Texte și Glosare, 5, publicate de Paul Lăzărescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană, Nicolae Saramandu, 1987.

TDBN: *Texte dialectale și glosar Bistrița-Năsăud*, Consiliul Culturii și Educației Socialiste. Institutul de Cercetări Fonetice și Dialectologice, Seria II, Texte și glosare, 6, publicate de Maria Marin și Marilena Tiugan, 1987.

NALR/MB: *Texte dialectale Moldova și Bucovina*, vol. I, vol al II-lea, culese de Stelian Dumistrăcel, Editura Academiei, 1993.

ORN: Cristina Călărășu, *Obiceiuri românești de nuntă*, Editura Universității din București, 1999.

GRB: *Graiuri românești din Basarabia, Transnistria, Nordul Bucovinei și Nordul Maramureșului. Texte dialectale și glosar*, publicate de Maria Marin, Iulia Mărgărit, Victorela Neagoe și Vasile Pavel, Institutul de Fonetice și Dialectologie „Alexandru Rosetti”, București, 2000.

CN: Teofil Teaha, *Graiul din Valea Crișului Negru*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1972.

ALRT: *Texte dialectale culese de Emil Petrovici. Suplement la Atlasul Linguistic Român II (ALRT, II)*, Sibiu-Leipzig, 1943.